

OLGA ȘIMON

cl. a XII-a, LT „Gaudeamus”, mun. Chișinău

X Y Z

Cel mai grav lucru este incapacitatea omului de a se ierta.

Viața de student nu a fost cu nimic deosebită. Plecare la universitate nu a fost un eveniment special în casa mea, fiindcă relațiile mele cu părinții erau destul de reci. Cu tata schimbam câteva cuvinte pe parcursul unei săptămâni, iar cu maică-mea eram și mai distanțați.

Această ostilitate ar putea fi explicată prin insuficiența cronică de finanțe, eu fiind considerat „marele profitor și risipitor de bani, de nervii părinților, de apă, aer etc.”.

Probabil, aceasta era cauza majoră a unei liniști sufletești când am perceput că am murit. Aș vrea să vă mărturisesc: moartea reală nu are nimic de a face cu moartea care ne este arătată în filmele de la Hollywood. Acolo eroii au timp să-și sărute ultima dată iubita, să transmită salutări rudelor, să privească cerul senin și... The end! Ei, în cazul meu a fost chiar cu mult mai simplu. Eu și căștile cu muzică la maxim, autostrada pustie, lumina, claxonul și cam atât. Când m-am ridicat să-mi scutur blugii, mi-am observat trupul zăcând jos, într-o băltoacă de sânge. Automobilul s-a oprit, în luminile farurilor nu deslușeam cine e șoferul, dar nici nu mă interesa.

Unicul lucru pe care l-am înțeles din cele întâmplate e că am devenit un spirit. Astfel, mă plimbam prin

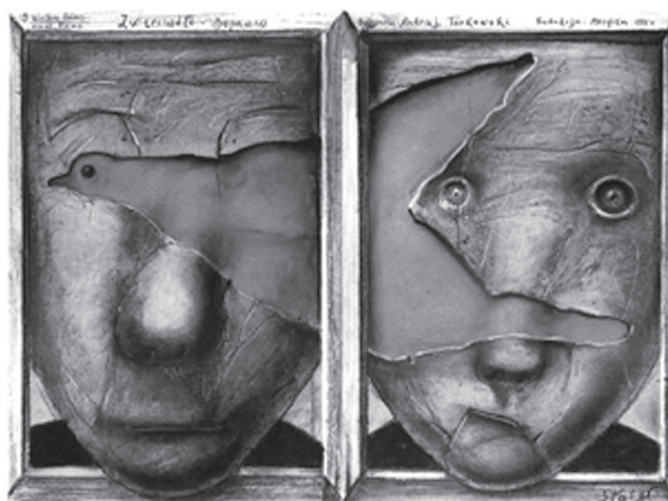
orașul nocturn observând în lumina felinarelor un tânăr, care mi s-a părut cunoscut. S-a îndreptat spre mine și mi-a lăsat o carte de vizită pe care scria: „DUMNEZEU. *Ofer locuri de muncă. Adresa:* Piața Principală a orașului Y. *Orarul:* 9.00-18.00, masa de prânz: 14.00-14.30”.

Filosofii lumii își frământă minți-

care stau la coadă, au venit să-și caute locuri de muncă, de aceea eu nu am decât să-mi găsesc un loc și să aștept.

Timpu curgea lent. Ferestrele, pereții, tablourile, fețele oamenilor – toate erau scanate de privirea mea. Rândul aproape nu se mișca, cu excepția a jumătate de pas făcut în 30 de minute. Deodată, în oficiu a intrat o fată și toate privirile s-au

îndreptat spre ea. Avea ochii roșii de plâns, părul era vâlvoi și fără vreo culoare anumită, purta blugi largi și o cămașă în carouri. Se îndreptă spre recepție, fiind trimisă spre sfârșitul cozii. De ce o priveau toți atât de iscoditor? Odată cu moartea toate emoțiile devin mai puțin acute, amintirile par atât de neînsemnate, iar părerile de rău nici nu mai au loc în suflet... Poate, de-aceea toți o priveau cu atâta interes.

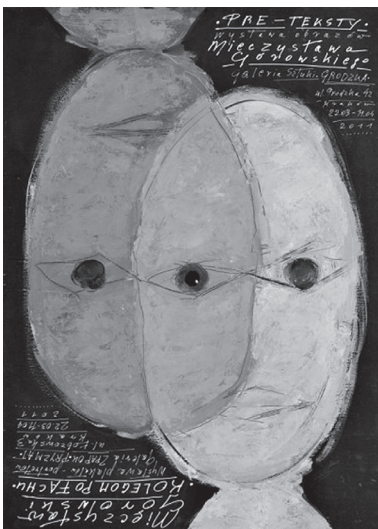
Reflecție, Stasys Eidrigevicius

le în căutarea argumentelor existenței sau inexistenței anumitor puteri supranaturale (intenționat evit cuvântul „Dumnezeu”) și uite-mă, un simplu student, primesc o carte de vizită chiar de la Dumnezeu.

Dimineața, la ora 9⁰⁰, stăteam în Piața orașului Y. Am intrat în clădire, am observat o coadă lungă, care se întindea de la recepție până la ușă. M-am apropiat de recepție. O domnișoară blondă cu buzele strânse într-o grimasă impermeabilă mi-a răspuns că toți acești oameni,

Plângea... O găseam simpatică, în pofida lacrimilor și a privirii stinse, în plus simțeam undeva în interior că ne-am mai văzut. O cunoșteam, mă cunoștea și eram sigur de acest fapt. De aceea, fără a sta prea mult pe gânduri, m-am apropiat de ea și i-am întins un șervețel pe care îl găsis anterior în buzunarul blugilor.

– Lacrimile tale nu au vreo valoare aici. Am murit eu și ai murit și tu. Uită-te la ei, toți au murit. Nu plânge și nu regreta. Nu ești

Doă expoziții ale lui Mieczysław Górowski în Cracovia, Polonia

singură aici. Văzându-mă, ochii i se făcură mari și întregu-i corp a început să tremure.

– Iartă-mă, dacă nu am fost prea delicat, doar am vrut să... M-am întors să plec la locul meu, când i-am simțit mâna rece în mâna mea.

– Stai! mi-a spus ea ștergându-și lacrimile. M-a întrebat ce fac aici și ce e cu acest oficiu. Peste ceva timp am ajuns la masa râvnită. Domnișoara blondă arăta ca o învătătoare severă, iar pe ecusonul ei scria: „Înger-secretar: C”.

– Bună ziua, Domnule Z! Vă salută compania „New Life”. Aș dori să vă explic cu ce se ocupă compania noastră și vom decide la care etaj vă vom aranja. Oficiul nostru este amplasat într-o clădire cu peste o mie de etaje, iar jumătate dintre ele se află la subsol. Noi oferim joburi oamenilor, după moarte. Amplasarea birourilor pe etaje depinde de dosarul personal. Cu cât mai multă experiență ai, cu atât mai sus va fi biroul. În fiecare zi veți primi dosarele oamenilor vii. Munca constă în lectura atentă a dosarelor – prescrierea viitorului.

Dar acesta e rolul lui Dumnezeu!

– Sunteți așteptat la etajul 125, deasupra pământului. Mergeți la stânga, pe hol. La dreapta e ascensorul. Biroul numărul 17.

M-am întors la noua mea cunoștință, i-am spus că voi lucra la etajul 125.

Am ajuns la etajul meu, mi-am găsit biroul. Pe ușa biroului era scris „Biroul 17, Domnul Z”. Cineva mi-a prescris un accident rutier și o moarte rapidă.

Pe masa de lucru erau câteva dosare, erau cheile de la birou și, nu știu de unde, o poză înrămată, unde eram eu, când aveam 5 ani, cu părinții mei, în parcul central. Era de pe vremea când părinții mei mă iubeau.

A început o nouă viață. Mă simțeam într-adevăr la locul potrivit. Cu Ea comunicam des, noaptea ne uitam prin ferestre la stele. Vorbeam în fiecare noapte. O dată însă am încercat s-o întreb cum a ajuns aici, atunci ochii i s-au umplut de lacrimi, a început să tremure și-și lăsă privirea în jos. Toate scuzele și tentativele mele de a schimba subiectul rămâneau fără succes.

– Nu contează cum ai ajuns, sunt fericit că ești aici!

– Ce știi tu despre mine? Poate, sunt o asasină?

S-a întors să plece în biroul ei când i-am strigat:

– Dar nici tu nu știi cine sunt eu! Ea s-a oprit, s-a întors brusc, m-a privit înăbușindu-și țipetele lăuntrice. A stat așa câteva secunde, după care a fugit. Am rămas toată noaptea lângă geam. Ar fi trebuit să o liniștesc, dar nu mă entuziasma rolul de consolator. Ce ascundea oare fata aceasta?

A doua zi nu am mai văzut-o. Biroul ei era închis. Toată ziua am lucrat cu dosarele, gândindu-mă numai la ea. Pe ușa ei nu a fost montată tăblița cu numele ei. Poate, nu i-a fost scris să fie aici? Noaptea am întreprins o nouă încercare de a o găsi în birou.

Mi-am lipit spatele de peretele rece, m-am așezat pe podea, ținându-mi capul între palme. „Am rămas singur”, mă gândeam.

Nu știu cât timp am petrecut așezat lângă ușă, când se apropie cineva de mine. Era un bărbat de vreo 40 de ani. M-a întrebat de ce stau aici. I-am explicat foarte scurt.

– Se vede că ești nou-venit și nu cunoști sistemul. Dacă numărul de dosare redactate pe zi se mărește considerabil, ești trecut cu câteva nivele mai sus. Deci, ai toate șansele!

În pofida faptului că mi se părea puțin straniu, cuvintele lui au născut în sufletul meu speranță. I-am mulțumit. Lucram non-stop. Doar în două zile am făcut 500 de dosare, iar în a treia zi a venit îngerul-gardian după mine și m-a condus la următorul etaj, în noul meu birou. Dar nu am găsit-o. În suflet auzeam țipătul ei: „Ce știi tu despre mine?”.

Și chiar nu știam nimic. Încercam să nu mă descurajez. Am plecat în birou și-am început să lucrez și mai intens. „Poate, e mai sus?”. Am parcurs încă unsprezece nivele, dar nu am găsit-o. Speranța de a o revedea nu mă părăsea. Prin holuri am dat de Îngerul-Administrator.

La întrebarea unde aș putea-o găsi mi-a spus că unicul cine îmi va putea răspunde e Dumnezeu. Îngerul a surâs. Mi-am pierdut cunoștința.

O lumină puternică m-a făcut să deschid ochii.

– Ai vrut să mă vezi. Știu ce vrei să mă întreb...

În seara aceea te întorceai de la prietenii tăi. L. a fost concediată. Logodnicul ei a înșelat-o. A urcat în mașină, a luat tranchilizante și a plecat acasă. Printre lacrimi drumul se vedea rău. Deodată în drum ai apărut tu...

– Adică ea?...

– Da, ea a fost la volanul aceluiași automobil. Era prea târziu. Trupul tău zăcea mort. S-a speriat. A lăsat mașina și a fugit acasă. S-a sinucis. Eu nu angajez niciodată suflete rebele care singure își prescriu moartea. Pentru L. am făcut excepție. Am vrut să văd cum poate dragostea să-l ridice pe om și să văd dacă ea va avea puterea de a se ierta pe sine însăși. Dragostea îl atinge pe fiecare în felul ei. Tu, iubind, ai ajuns redactor-șef în mai puțin de o lună, ea, iubind, s-a sinucis a doua oară.